

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cavssa Helvetica Orthodoxae Fidei

Murner, Thomas

Lucernae, 1528

VD16 M 7034

Doctor Oecolampadius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29525

CONCLUSIO PRIM A.

At qui Iohāni Oecolampadio de Winsperg eiusmodi peruersam doctrinam disseminare curā fuit, asto hic illi præsensissimus, monens illum, ut edicat, notum faciat, quo tamen fundamento id audere præsumat, & si non dubitem istiusmodi doctrinæ eum omni fundamento carere.

Ego uero, adiuuante me Deo, ei probe respondebo in ecclesiæ sanctę nomine, ita me iuuet semper summe laudata uirgo Maria, & omnes sancti Dei.

DOCTOR OECOLAMPADIUS.

Gratia & pax a Deo patreque nostro cœlesti, qui nobis mittat lumen suum & ueritatem in corda nostra, quibus inducamur in ueram cognitionem, nobilissimi domini nostri Ihesu Christi crucifixi, Amen.

Dilecti, probique Christo fideles, nemo miretur hesternis uesperinos mox ad disputandū non obrulisse, id nempe non est factū, ut cū ueritate nobis quicquid formidemus, aut lucem horreamus, præssto enim sumus nostra sponte, de Christiana nostra, & non seductoria doctrina, diuino auxilio responsionem dare, atque rationem reddere, hoc ergo eam ob causam factum est, ne in tam laude digna congregatione, temere prorumperemus in mediū. Prestolabamur namque & alios Christianos fratres aduenturos, quorum præsentia non nihil addidisset charitatis augmento, & clarę ueritatis manifestationi, ad magnū honorem & gloriam Christi. Quum autem se res in eum euentum, ut nunc est, adaptarit, in nomine domini, causam utique præsentem adgrediemur.

Principio necessariū duximus, aliquas contumelias a nobis auertere auditu horrendas, quibus insimulamur. Merito speraturi, in hac tanta nobis præsstita securitate ab his nos securus futuros, acturusque amice (ut fratres) scripturā scripturę comparando, mallems enim hæc taceri, & in huiusmodi nos non lædi. Illa namque, si trāsiremus intacta frustra respondendo desudarems. Magni enim est, ad ueritatem obteneo

COLLATIO I.

brandam, mētes mortaliū quasi in uestibulo & ianuis in nos
exacerbari. At qui forte factū est ex præcedentibus contioni
bus e suggesto plebi habitis, quibus non obscure, ante dispu-
tatiōis exordia delati sumus, quasi doctrinæ nouæ fuerimus
sparfores, & omnes maiores atq; progenitores nostros dam-
naremus, prohiberemusq; opera bona fieri. Ea inq; si uera
essent, queso quæ nos possent Christianæ aures ferre. Hæc
aut, quem se non ita habeant, prout neq; sunt quo nam mo-
do possumus hæc surda aure pertransire. O dilecti Christo fi-
deles, longe aliter hæc causla uobis proponitur, quā in se ue-
ritas habeat, cuius rei in cœlo Deus commiseretur.

Primo, nouā doctrinā non docemus, sed id solū quod per
Apostolos & Euangelistas edocti fuimus, idq; unieū causlæ
est, maximi in nos odij & inuidentiæ, quod ad diuinas literas
nihil addere uolumus, sed nec adimere quicq; quæ nulla uia
temerare audemus, a Deo equidem nobis præceptū est, & a
gratiosis nostris Christifidelibus superioribus, limites nō ex-
cedere scripturæ, ut inquit Paulus ad Galatas. Secūdo & ipse
ad nos ait, etiam si de cœlo angelus aduenerit, qui aliter doce-
re præsumeret, anathema sit, diuina uerba docere non est no-
uum aliquid docere. Scitu em̄ perspicuū est, hominū doctri-
nas partim longo tēpore post Apostolos, partim fere ad Apo-
stolorū tempora, ob id noua non est doctrina censenda, esto
illam non cognouerunt uel mater mea uel auia, & si Christia-
na sit doctrina. Eo exemplo, si hoc die lex noua conderetur
iuxta uerbum Dei, & post annos centum, quemq; excitaret
Deus, qui clare uerbū Dei prædicaret, is propterea non cens-
sebitur nouā inuehere doctrinā, & hæc pro primo dicta sint.

Secundo exacerbare quem posset, quod dicitur tot homi-
num milia errauisse, neq; ueritatē clare cognouisse, quasi ob
id damnati forent, essetq; Deus non iustus, quod neq; nos di-
cimus. Nos uero, si in præcipuis fidei articulis quiddam pere-
grinum crederemus, id procul dubio suspicari posset. At ma-
nent

er in uere quo possunt fuisse
uultu fructus proprio delectat: hci
vultu fructu hci. At iniquitate hci.

CONCLUSIO PRIMA.

nent illi articuli fidei principales, Petri tenemus confessio-
 nem, super quem edificata est ecclesia. Hac est igitur prædi-
 catio nostra, Ihesum Christū esse filium Dei uiuentis, sicut il-
 lud hodierna die non inepte fuit e suggesto prædicatū. Spes
 itaq; nos habet indubitata, maiores nostros hac simplici fide,
 ex hoc seculo bene migrasse. Forte Deo sic ordinante in mor-
 tis angustijs alloquuti fuere, omnis namq; spes eorum in Dei
 misericordia reposita erat, uereq; in eum fidere oportet, ut in
 cruce latro. Deo itaq; laus, causa bonis stat limitibus, illud
 inq;, quod in cruce latroni satis fuit, id nobis quoq; proderit,
 & hoc in casu satis erit ad salutem. Nouit Deus quantum sa-
 pientia & cognitionis, cuiq; impartiat, plus uni alteri mi-
 nus. Nos quoq; Theologi non tam esse deberemus præcipi-
 tes & festini ad iudicandū quemq; facilimis de causis, & ex li-
 bris eruere, absq; ulla articuloꝝ necessitate. Cogor hic uestre
 dilectioni dicere dictum Augustini, ni fallor contra regulā
 fundamētī etiā in scripturis fundatū, ubi dicit, Etsi in ecclesia
 Christiana usq; ad satietatem uera sapiētia reperiatur, pauci
 nihilominus illam attingunt spirituales, ac in paucula parte
 cognoscūt, spirituales eos nominat, qui Dei spiritu sunt præ-
 diti, non qui status ratione spirituales censentur. Vos igitur
 dilecti Christiani perpendite, cum pauci sint spirituales, qui
 uere spiritu Dei ducuntur, pauciq; illuc perueniant, merito
 cessare debet temerariū iudicium. Hoc dictū in uerbis Chris-
 sti firmatū est domini nostri, quod uocati multi sint, pauci ue-
 ro electi. Volui ab hoc articulo temperare, at quum non nes-
 sciam in hac proposita materia maximū haberi offensionis la-
 pidem, ad quem plurimi offendunt, operæ pretiū mihi uideo
 præcaueri, tolliq; ex cordibus fidelīū tam horrendam suspiti-
 onem. Audite queso dilecti dñi & Christo fideles, ille idem
 dñs noster Ihesus Christus, qui sua iustitia nos iustificat, ablu-
 itq; merito effusionis sanguinis sui maculas peccatoꝝ nostro-
 rum, & ecclesiæ rugas, quæ hic peregrinatur ille ipse spiritu
 sapientiæ

sapientia suæ in conspectu cœlestis patris sui, illuminare nos
uit, illuminatq; tenebras & errores nostros, ita ut obesse non
queant, eo addito, ut fidei simplicitas non lædatur. Ideoq; me
rito neminẽ iudicare debemus, iam si quis corde cogitet, que
ante hac Christus dixerit, quidq; doceat historia, clare emer
serit nihil hic noui esse, consideret quis quid Israhelis filijs.

DOCTOR ECKIUS.

Rogo ut longos sermonũ circũitus, & sermones non ne
cessarios uitetis, nam ueritas uerborũ multitudine, magis ob
nubilatur quã clarescat. Secundo prece, causã manus ap
ponere uelitis, quã tractamus de Sacramento, omnemq; aliã
am materiã, quacuncq; illa sit, quiescere sinatis, quo ad suis lo
cis quãuis adducatur. Ob id nãq; hic stans permanebo, eius
gratia licentiã habens a Christiano principe Bauariæ, tanto
hic tempore durare, quanto placuerit laudandi fœderis Hel
uetiorũ dominis. Mox igitur prodite manus causã confertu
rus, tenorem enim scitis conclusionis de Sacramẽto, etsi hoc
tempore ex eo portionem rapã faciant.

OECOLAMPADIUS.

Fratres & dilecti domini, iactitat se doctor Eckius manda
ti sui, meiq; gratiosi domini ducis Bauariæ, & ego quoq; me
iactito dñi mei Ihesu Christi, cuius gratia hic sto, suã cupiens
laudem enuntiare, ideoq; mihi licere non uideo, pauẽs uer
bis bonã causã perdere. Loquendũ est enim, prout expe
dire uidebitur, circũitus nõn necessarios libẽs demãto, quod
mihi necessitatis æstimauero, fideliter proponã, obtempera
bo & nunc in plerisq; sed iuxta rogabo, ne festinanter meũ
agatur, ubi illud causã necessitas poposcerit. Vnicũ hoc a uo
bis rogatũ cupio, nihil nobis obfuturã censerĩ ullam uel iniu
riam uel contumeliã, quã nobis innocẽter & immerito obij
ciuntur, alioqui ad ueritatẽ cognitionẽ nunq; ueniret. Con
fido quemadmodũ a meis gratiosis dominis huc sum expedi
tus, stabit id omne firmum, quod scilicet hic non stem, quasi
uinctus